

**ЗАКЛАД ВИЩОЇ ОСВІТИ
«ЛЬВІВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІЗНЕСУ ТА ПРАВА»**

КОРЕЦЬКИЙ ОЛЕГ ПАВЛОВИЧ

УДК 347.93/.94

**ОРГАНІЗАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ СУДУ ПІД ЧАС ВСТАНОВЛЕННЯ
ПРЕДМЕТУ ІНФОРМАЦІЙНО -ЗМІСТОВНОГО ДОКАЗУВАННЯ**

12.00.10 – судоустрій; прокуратура та адвокатура

АВТОРЕФЕРАТ
дисертації на здобуття наукового ступеня
кандидата юридичних наук

Львів – 2020

Дисертацією є рукопис.

Роботу виконано у Закладі вищої освіти «Львівський університет бізнесу та права».

Науковий керівник: доктор юридичних наук, доцент
Слінько Дмитро Сергійович,
доцент кафедри кримінально-правових
дисциплін юридичного факультету.
(Харківський національний університет
імені В.Н. Каразіна).

Офіційні опоненти: доктор юридичних наук, доцент
Музичук Катерина Сергіївна,
доцент кафедри кримінального права та
процесу юридичного факультету
(Східно Європейський національний
університет імені Лесі Українки);

кандидат юридичних наук, доцент
Кравчик Марта Богданівна,
викладач кафедри цивільного права та
процесу
(Львівський національний університет
імені Івана Франка).

Захист відбудеться «04» грудня 2020 року о «13⁰⁰» годині на засіданні спеціалізованої вченої ради Д.35.140.02 у ЗВО «Львівському університеті бізнесу та права» за адресою: 9021 м. Львів, вул. Кульпарківська 99, ауд. 221.

З дисертацією можна ознайомитись у бібліотеці ЗВО «Львівський університет бізнесу та права» за адресою: 9021 м. Львів, вул. Кульпарківська 99.

Автореферат розіслано «04» листопада 2020 року.

Вчений секретар
спеціалізованої вченої ради
кандидат юридичних наук

Ю.І. Семчук

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми включає до себе постійно виникаючу проблему підвищення якості судової діяльності на стадіях кримінального процесу. Важливо зазначити, що інтеграційні процеси України до міжнародної правової системи надають умови для систематизації, оптимізації, процесуальної економії, розкриття елементів інформаційно – змістовного процесу предмету доказування, удосконалення процедурних, процесуальних конструкцій судового розгляду.

Теоретичні аспекти судової діяльності вказує на необхідність визначення доктринальних положень, які розкривають прогалини судоустрою та надають шляхи зміни прогалин чинного законодавства. Теорією судоустрою накопичено багато теоретичних знань, які розкривають не тільки конкретні проблеми участі судді, колегіального суду у кримінальному процесу, а також пропонують вирішення практичних питань, що встановлені вітчизняною наукою юриспруденції. Судова діяльність має окремі теоретичні проблеми, які потребують розширення правової дії у галузевих правових науках. Ретроспективний аналіз наукових підходів судової системи свідчить, що окремі види, елементи залишаються розрізненими, не об'єднаними, у кінцевому визначенні, що суттєво ускладнює дослідження. Необхідно з'ясувати співвідношення судової діяльності з іншими теоретичними елементами судового розгляду кримінального провадження суддею, колегіальним судом. Упорядкувати наукові підходи до визначення критеріїв класифікації, які покликані забезпечити судовий розгляд слідчим суддею матеріалів кримінального провадження під час складання ухвали про проведення слідчих розшукових дій, які тимчасово обмежують процесуальні права та обов'язки учасників кримінального провадження. Надати обґрунтування етапів судового розгляду, особливості судової діяльності, як вид державної гілки влади.

Практика свідчить, що під час судового розгляду кримінального провадження суддею, колегіальним судом постійно виникають питання застосування диспозиції правових норм. Аналіз чинного законодавства вказує на недоліки судової діяльності, що складають аспекти порушення прав, свобод та законних інтересів учасників процесу. Практичні питання правової, процесуальної діяльності суду обумовлені розвитком судоустрою та судової діяльності, вказують на необхідність оптимізації юрисдикції суду, зміцнення незалежності суддів від втручання інших гілок влади, підвищення якості професійної діяльності суддів, встановлення положень виконання завдань кримінального процесу. Основа судового розгляду є інформаційно змістовні положення доказування, як елемент загальної теорії процесу. Суддя повинен використовувати систему пізнання, щоб прийняти законне, обґрунтоване процесуальне рішення та визнати обвинуваченого винним. Він повинен

встановити обставини кримінального правопорушення під час судового розгляду, за результатами проведеного досудового розслідування. Вирок проголошується тільки на підставі доказів, які були встановлені на стадії судового розгляду, ретельно перевірені колегіальним судом, з урахуванням внутрішнього правового пізнання законів кримінального права, процесу, криміналістики, логіки та інших галузевих положень науки.

Не можна перерахувати усіх вчених, які в наукових працях не зачіпали теоретичні, методологічні аспекти механізму функціонального виконання інформаційно – змістовного забезпечення кримінального провадження суддею, колегіальним судом. Вагомий внесок було зроблено такими вченими, а саме: Ю.П. Аленіним, І.В. Басиста, В.Д. Берназом, Н.Р. Бобечко, В.В. Вапнярчуком, Т.В. Варфоломеєвою, Т.Б. Вільчик, В.І. Галаган, І.В. Гловюк, С.В. Глущенко, Ю.М. Грошевим, І.В. Зозулею, В.В. Долежаном, А.Я. Дубинським, О.О. Житним, М.В. Косютою, О.В. Капліною, Г.К. Кожевніковим, В.О. Коноваловою, О.М. Ларіним, Л.М. Лобойко, Е.Д. Лук'янчиковим, В.Т. Маляренко, О.Р. Михайленко, М.М. Михеєнко, Л.М. Москвич, В.В. Назаровим, В.Т. Нор, В.О. Попелюшко, М.А. Погорецьким, Р.С. Сопільником, В.В. Середюк, С.М. Стахівським, В.М. Стратоновим, В.М. Трубниковим, Л.Д. Удаловою, Ж.В. Удовенко, С.С. Чернявським, О.Г. Шило та ін.

Загалом було проаналізовано наукові положення методики, методології, механізму реалізації інформаційного процесу доказування. Наукові висновки та практичні пропозиції надали новели теоретичних положень, нового підходу до участі судді у кримінальному процесі. Необхідно звернути увагу, що окремі теоретичні конструкції чинного законодавства України вказують на прогалини не тільки загальних та приватних теорій права і процесу, але не розкривають інформаційна змістовне положення доказування під час судового розгляду. Для визначення оптимальних умов оптимізації, процесуальної економії інформаційно – змістовного доказування обставин кримінального правопорушення, визначення взаємозв'язку між теорією та практикою виникає потреба до подальших наукових досліджень. Теоретичні положення наукової роботи її конструкція зумовила вибір теми дисертаційного дослідження.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дисертація виконана відповідно до постанови Президії НАН України від 30.01.2019 р. № 30 “Основні наукові напрями та найважливіші проблеми фундаментальних досліджень у галузі природничих, технічних, суспільних і гуманітарних наук Національної академії наук України на 2019–2023 роки” (п. 3.4.2 п. 3.4. – Політико-правові науки) з урахуванням пріоритетних тематичних напрямів науково-практичних досліджень, які стосуються, зокрема, різних способів гармонізації законодавства України з європейським та міжнародним правом за проблемою. Матеріали дисертаційної роботи використані: в межах наукових комплексних тем дослідження Міжнародного

центру з розвитку науки і техніки (МЦРНТ) – "Правові гарантії забезпечення прав і свобод людини і громадянина в Україні" (номер державної реєстрації (№ ДР) 0118U100205. В контексті реалізації теми науково-дослідної роботи ЗВО "Львівський університет бізнесу та права" "Судоустрій, прокуратура та адвокатура в євроінтеграційному вимірі".

Мета і задачі дослідження. Метою дослідження є науковий розгляд організаційної, правової, процесуальної діяльності судді, колегіального суду під час судового розгляду інформаційно – змістовного доказування, застосування елементів пізнання, логіки, філософії, життєвої практики під час встановлення обставин кримінального правопорушення.

Для досягнення зазначеної мети поставлено такі *завдання*:

- дослідити та з'ясувати сучасний стан наукових розробок та загальні положення предмету інформаційно – змістовного доказування обставин кримінального правопорушення на стадіях процесу;
- розкрити організаційні, правові, процесуальні засоби отримання та фіксації інформації у процесі досудового розслідування та судового розгляду кримінального провадження;
- обґрунтувати теоретичні положення застосування методів пізнання обставин кримінального правопорушення, надати нові підходи методологічного механізму функціонального забезпечення правового регулювання процесуальної участі сторін, учасників кримінального процесу та суду;
- сформулювати організаційно правовий, процесуальний статус учасників процесу та суду під час отримання інформації про вчинення кримінального правопорушення та встановлення предмету доказування;
- визначити процесуальні повноваження та статус слідчого органу досудового розслідування у кримінальному провадженні;
- розкрити зміст державних пріоритетів під час забезпечення прокурорського нагляду у формі процесуального керівництва у кримінальному провадженні;
- здійснити системно структурний аналіз методики процесуального пізнання предмету доказування слідчим суддею на стадії досудового розслідування;
- дослідити процес реалізації інформаційно – змістовного доказування обставин кримінального правопорушення суддею, колегіальним судом на стадії судового розгляду.

Об'єктом дослідження є правові відносини, що виникають під час організаційної, правової, процесуальної діяльності суду та механізму реалізації інформаційно – змістовного доказування обставин кримінального правопорушення.

Предметом дослідження є організаційна діяльність суду під час встановлення предмету інформаційно – змістовного доказування.

Методи дослідження включають у себе комплексне поєднання загальнонаукових та спеціальних методів, що використовуються в юридичній науці та складають теоретико-методологічну основу дослідження. За допомогою *діалектичного методу* досліджена теорія кримінального процесу, процесуальний статус судді, колегіального суду у разі визначення інформаційно – змістовного доказування обставин кримінального правопорушення (розділ 1; підрозділи 1.1, 1.2, 1.3, 1.4). Метод правового регулювання застосовано для дослідження концептуальної основи структурної побудови процесуального статусу суду, сторін, учасників кримінального провадження (розділ 1; 2; підрозділи 1.4; 2.1, 2.2). *Метод системно-структурного аналізу* дозволив визначити недоліки чинного законодавства, що дало можливість внести пропозиції для подальшого удосконалення процесуальних норм щодо механізму процесуального регулювання суду у кримінальному провадженні (розділ 1; 2; 3 підрозділи 1.3; 1.4; 2.1, 2.2; 3.1; 3.2). *Порівняльно-правовий аналіз* надав можливість порівняти конституційні, кримінально-правові, кримінально-процесуальні норми України, законодавство про статус суддів та судоустрій із законодавством зарубіжних країн, що дозволило внести конкретні пропозиції стосовно подальшого удосконалення чинного законодавства України (розділ 3; підрозділи 3.1;3.2). *Історико-правовий метод* застосовано для ретроспективного аналізу процесуального статусу судді, колегіального суду та учасників кримінального провадження (розділ 3; підрозділи 3.1, 3.2). *Статистичний та соціологічний методи* визначили рівень негативних наслідків механізму реалізації процесуального статусу судді, учасників процесу (розділ 2 підрозділи 2.1, 2.2; розділ 3, підрозділи 3.1, 3.2). Усі методи дослідження використовувались у взаємозв'язку, що забезпечило переконливість і достовірність наукових результатів.

Теоретичну основу дисертаційного дослідження становлять наукові положення, що містяться у працях українських й іноземних вчених у галузі теорії права, організації судоустрою, адвокатури та прокуратури, кримінального права, процесу, криміналістики.

Нормативно-правовим підґрунтям дисертаційного дослідження є Конституція України, роботи науковців у галузі теорії права, конституційного, організації судоустрою, адвокатури та прокуратури, кримінального права, процесу, криміналістики, зарубіжне законодавство Великої Британії, Німеччини, США, Російської Федерації, Франції.

Емпіричну базу дослідження становлять: рішення Європейського Суду з прав людини, рішення, висновки Конституційного Суду України, постанови Пленуму Верховного Суду України; офіційно опублікована практика Верховного Суду України (2010–2020 рр.); відомчі нормативно-правові акти Генерального Прокурора України, міністра внутрішніх справ України. Відповідно до мети дослідження здійснено анкетування працівників правоохоронних та судових органів. Під час дослідження проаналізовано 1300

кримінальних проваджень, проведено анкетування 140 слідчих органів Національної поліції України, 40 слідчих, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, 20 слідчих Державного бюро розслідування, 30 прокурорів м. Луцьк, Львів, Харкова, Києва, Полтави, 45 суддів місцевих судів м. Луцьк, Львів, Харкова, Києва, Полтави, 25 суддів Апеляційного суду м. Луцьк, Львів, Харкова, Києва, Полтави. У роботі був використаний практичний досвід здобувача в системі правоохоронних органів.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що дисертація є комплексним науковим дослідженням аналізу теоретичних положень організаційної, правової, процесуальної діяльності суду під час встановлення предмету інформаційно – змістовного доказування, визначення інформаційно – змістовного процесу доказування обставин кримінального правопорушення.

В роботі сформульовано положення організаційної діяльності суду, що спрямовані на удосконалення законодавчої діяльності, теоретичних положень та практики судового розгляду кримінального провадження.

Уперше:

- визначено на підставі загальних положень кримінального процесу теоретичні елементи предмету інформаційного – змістовного доказування обставин кримінального правопорушення судом;
- аргументована концепція методології доказування судом, надано єдине термінологічне значення пізнання обставини кримінального правопорушення, запропонована система зв'язків його елементів необхідних для механізму реалізації прав, обов'язків та процесуальних інтересів учасників кримінального провадження;
- здійснено дослідження наукових підходів побудови теоретичної моделі механізму функціонального забезпечення судом, сторонами, учасниками процесу доказування обставин кримінального правопорушення, розкрито особливості кримінальних процесуальних функцій які виконує суддя, колегіальний суд, його учасники, запропоновано механізм, система взаємопов'язаних елементів;

удосконалено:

- процесуальні засоби отримання та фіксації інформації, яка містить елементи кримінального правопорушення, стороною обвинувачення, судом за допомогою процесуальної форми доказування;
- зміст державних пріоритетів у разі забезпечення прокурорського нагляду у формі процесуального керівництва у кримінальному провадженні;
- процесуальні повноваження слідчого органу досудового розслідування у кримінальному провадженні;

дістали подальшого розвитку:

- теоретичні положення пізнання предмету доказування слідчим суддею під час виконання функції правосуддя у кримінальному провадженні,

механізм функціонального забезпечення процесуального статусу слідчого судді у разі надання ухвали на проведення слідчих розшукових, негласних слідчих (розшукових) дій, що тимчасово обмежують права, свободи та законні інтереси учасників кримінального провадження;

– обґрунтування теоретичних положень та практики процесуальної діяльності судді, колегіального суду у разі доказування обставин кримінального правопорушення, прийняття неупередженого, об'єктивного, справедливого процесуального рішення під час встановлення доказів вини обвинуваченого на стадії судового розгляду.

Практичне значення одержаних результатів. Викладені в дисертації висновки й пропозиції можуть бути використані: *у законотворчій діяльності* – під час прийняття змін, доповнень до чинного законодавства України, який встановлює нормативні положення процесуального доказування та участі сторін, учасників у кримінальному процесі України; *у процесі практичної діяльності* правоохоронних органів у разі встановлення інформації та її закріплення як доказів та механізму реалізації доказування обставин кримінального правопорушення стороною обвинувачення (акт впровадження прокуратури Харківської області від 22 червня 2020 р.); *у навчально-методичній роботі* – для підготовки навчальних посібників, методичних розробок та безпосередньо в навчальному процесі, при вивченні кримінального процесуального законодавства (акт впровадження Закладу вищої освіти «Львівський університет бізнесу та права» від 23 червня 2020 р.).

Особистий внесок здобувача. Усі сформульовані положення та висновки обґрунтовано на підставі власних досліджень. Для одержання наукових результатів автор проаналізував і критично осмислив низку нормативних джерел, наукових досліджень, слідчу практику, обґрунтував теоретичні положення і запропонував практичні рекомендації, спрямовані на вдосконалення теоретичних положень загальних та спеціальних теорій кримінального процесу, визначення інформаційно – змістовного процесу доказів та доказування обставин кримінального правопорушення, процесуального статусу сторін, учасників кримінального провадження. Власні теоретичні розробки здобувача у наукових працях, опублікованих у співавторстві, становлять не менше 50 %. Дисертація є самостійним науковим дослідженням автора.

Апробація результатів дисертації. Основні положення дослідження доповідались та обговорювались на наукових та науково-практичних конференціях: "Спеціальні вимоги до суддів вищих спеціалізованих судів" (Львів, 11 грудня 2017); "Конституційно правовий статус Вищого суду з питань інтелектуальної власності" (Львів, 23-24 травня 2019); "Інформаційне забезпечення розслідування злочинів" (Запоріжжя, 28 травня 2020); "Розвиток державності та права в Україні: реалії та перспективи" (Львові

18–19 вересня 2020); "Актуальні питання правової теорії та юридичної практики" (Одеса, 7–8 серпня 2020).

Публікації. Основні теоретичні висновки і практичні рекомендації, що містяться у дисертації, відображено у одинадцяти наукових публікаціях за темою дослідження, зокрема 6 наукових статтях, опублікованих у наукових фахових виданнях України та іноземному науковому виданні, а також 5 тезах доповідей і наукових повідомлень на наукових конференціях.

Структура дисертації. Робота складається зі вступу, 3 розділів, 8 підрозділів, висновків (до кожного розділу), загальних висновків, додатків, списку використаних джерел (252 найменування). Загальний обсяг дисертації – 203 сторінки, основний зміст – 176 сторінок, додатки – 3 сторінки, список використаних джерел на 23 сторінках.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ РОБОТИ

У **Вступі** обґрунтовано актуальність теми дисертації; вказано зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами; визначено мету, завдання, об'єкт і предмет, методи дослідження; вказано наукову новизну й практичне значення одержаних результатів; наведено дані щодо апробації та публікацій.

Розділ 1 Загальна характеристика організаційної діяльності суду під час процесу інформаційно – змістовного доказування включає до себе чотири підрозділи.

Підрозділ 1.1. "Загальні положення встановлення предмету інформаційно – змістовного доказування" визначає теоретичні положення судоустрою, який включає до себе ознаки континентальної правової системи та елементи англосаксонського права. Надається структурна побудова судової діяльності під час встановлення обставин кримінального правопорушення. Визначається, що суддя, колегіальний суд повинні встановити предмет доказування обставин кримінального правопорушення на підставі внутрішнього переконання, з урахуванням галузевих правових наук, а саме кримінального права та процесу, філософії, логіки, психології.

Упорядковані наукові підходи теорії пізнання. Розкрито методи пізнання, а саме діалектичний матеріалізм, як відображення в свідомості якісних характеристик сторін та зв'язків, відносин предметів і явищ матеріального світу. Визначено філософське трактування яке виходить із цілісного розуміння предметної діяльності, як органічної єдності теорії та практики. Психологічне пізнання побудовано на основі почуття, раціонального пізнання дійсності та практичного знання. Методикою пізнання є пошук об'єктивної істини, на підставі якої суддя має визнати обвинуваченого винним у вчиненні кримінального правопорушення.

Доведено, що пізнання на стадіях кримінального провадження здійснюється на підставі засади змагальності, диспозитивності участі сторін

та характеризується наявністю протилежних інтересів і прагнення представити фактичні дані згідно з метою своєї участі у кримінальному провадженні. Правовий та процесуальний зміст пізнання характеризується наступними положеннями. По-перше, обмеження у часі, встановленими законом термінами розкриття, досудового розслідування та судового розгляду кримінального правопорушення. По-друге, предмет пізнання має не однакові факти розвитку на підставі природних умов та суспільства. По-третє, тільки сторона обвинувачення має право проводити досудове розслідування, встановити підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення. Суддя повинен розглянути матеріали кримінальної справи під час судового розгляду та на підставі пізнання надати висновок вини обвинуваченого.

Надано висновок, що кримінальне процесуальне пізнання є об'єктом наукового пізнання, як практична діяльність сторони обвинувачення під час досудового розслідування та судді, колегіального суду на стадії судового розгляду.

Обґрунтовано, що професійна діяльність судді повинна відповідати можливості володіння навиками, знаннями законів та правом їх застосування. Вся пізнавальна діяльність органів юстиції у разі встановлення обставин кримінального правопорушення пов'язана з пізнанням його змісту, визначає засоби та прийоми застосування законодавства. Доведено, що суддя отримавши інформацію повинен зіставити її з обставинами кримінального правопорушення, оцінити її основні елементи.

Акцентована увага, що суддя пов'язаний матеріалами кримінального провадження та обвинувальним актом під час судового розгляду кримінального провадження. Його пізнавальна діяльність повинна включати аналіз не тільки отриманої інформації, яка знайшла своє відображення в матеріалах кримінального провадження, а також судових доказів, що встановлені під час судового розгляду. Суддя повинен ретельно їх перевірити, проаналізувати та визначити оптимальну істину, що вказує на елементи вини обвинуваченого. Аналіз чинного законодавства організаційні, процедурні та процесуальний порядок судового розгляду вказує, що інформація вчинення кримінального правопорушення повинна бути визначена у доказах на підставі показань учасників, висновку експерта, документах та речових доказах.

Підрозділ 1.2. "Організаційні, правові, процесуальні засоби предмету інформації" розкриває основні аспекти отримання та фіксації змістовної інформації під час встановлення предмету доказування судом. Інформація про пізнавальну діяльність не поступає вільно до сторони обвинувачення. Процес оволодіння інформацією проходить подолання протидії з боку сторони захисту, окремої категорії учасників, які заважають встановленню істини та прийняттю правильного процесуального рішення. Суддя повинен визначити інформацію, яка відноситься до предмету доказування. Тільки на підставі судових доказів суддя має право оголосити вирок.

Доведено, що окремий факт не може бути або обвинувальним, або виправдувальним. Визнання підозрюваним обставин кримінального правопорушення для слідчого є факт пізнання, який він повинен перевірити під час досудового розслідування. Сторона обвинувачення повинна процесуально закріпити факти та визначити, які з них відносяться до предмету доказування на стадії досудового розслідування. Доведено, що інформація після її процесуальної фіксації надається до слідчого судді, який приймає рішення щодо її законності. Він складає ухвалу на підставі якої дозволяє слідчому проводити окрему категорію слідчих розшукових дій. Слідчий суддя повинен мати не тільки теоретичні засоби перевірки результатів проведення слідчих розшукових дій, але визначений практикою механізм перевірки, який передбачає скасування результатів їх проведення слідчим суддею у разі встановлення порушень чинного законодавства.

Запропоновано дві концепції теоретичної моделі предмету доказування для суду. Перша вказує на процесуальну діяльність слідчого судді під час отримання інформації, яка повинна бути встановлена на підставі доказів. Закон надає право слідчому судді на стадії досудового розслідування проводити допит учасників процесу, визначати доказами пояснення, результати проведення оперативно-розшукових заходів, приймати ухвалу щодо встановлення міри запобіжного заходу відносно підозрюваного. Друга визначає положення допустимості та недопустимості доказів до предмету доказування на стадії судового розгляду. В даному випадку суддя на стадії судового розгляду надає можливість сторонам процесу визначити допустимість доказів для встановлення обставин кримінального правопорушення.

Доведено процесуальні положення отримання та фіксації інформації, яка включає до себе два напрямки. Перший передбачає отримання інформації від оперативних підрозділів сторони обвинувачення. Другий – є отримання інформації від учасників кримінального провадження. Перше положення будується на підставі організаційної, процедурної діяльності оперативних підрозділів у разі отримання, збирання, перевірки та оцінки інформації. Друге є процесуальні положення, що побудовані на підставі виконання завдань кримінального провадження, а саме швидке, повне, неупереджене проведення досудового розслідування та судового розгляду.

Підрозділ 1.3. "Методологічне забезпечення правової діяльності суду" розкриває теоретичні положення методів та методик судового розгляду обставин кримінального правопорушення.

Аналіз юридичної літератури свідчить, що методологія є науковим фундаментом на підставі якого будується концептуальна єдність ряду положень, що включають до себе ідеї, засади, методик для вирішення способу застосування теоретичних або практичних знань. Галузеві юридичні науки складають певну єдність теорії та методів. Теорія одночасно є методом і навпаки метод є сутність теорії. Юридичні науки окремо не розробляли

методологію. Вчені намагалися у наукових дослідженнях встановити загальнонаукові методи чи методики, які розроблені у суміжних галузевих науках, та застосувати їх під час досудового розслідування та судового розгляду кримінального провадження. Метод у кримінальному процесі та криміналістики нерозривно пов'язаний з впливом на учасників кримінально процесуальних правовідносин. Окремі елементи методів включають до себе не тільки об'єкт пізнання, а також процедуру застосування правових норм.

Дослідження методів пізнання надає підстави для їх визначення за видами. Перший вид можна сформулювати залежно від змісту методів та завдань кримінального провадження, які вирішуються під час судового розгляду. Другий – залежить від рівня пізнання.

Доведено, що основним методом судоустрію є діалектичний метод, який включає пізнавальну діяльність сторони обвинувачення та судді, колегіального суду. Загальні методи використовуються у різних сферах кримінального процесу та включають до себе порівняльні елементи, моделювання, експеримент та ін. Спеціальні методи використовуються для оцінки встановленого факту, який відноситься до предмету доказування. Сформульовано тезу, що пізнання предмету доказування, встановлення вини підозрюваного на стадії досудового розслідування та вини обвинуваченого на стадії судового розгляду мають різні методологічні підходи.

Досліджено фундаментальні, загальнотеоретичні концепції методики пізнання, які зберігають власну самостійність, разом з тим виступають як загальні філософські закони або категорії висвітлюючи загальні, приватні методи у конкретних обставинах. Обґрунтовано, що елементи методології будуються на підставі стадійності кримінального процесу та включають до себе пізнання джерела доказу, предмету доказування. Метод пізнання включає до себе процедуру, процесуальні засоби збирання, дослідження та оцінку доказів протягом досудового розслідування та судового розгляду кримінального провадження.

Розкрито зміст імперативного та диспозитивного методів дослідження доказів. Сторона обвинувачення та захисту має рівні процесуальні права під час отримання, збирання доказів, їх оцінки під час досудового розслідування та судового розгляду кримінального провадження. Сторона обвинувачення оцінює докази вини, а сторона захисту надає фактичні дані, які мають підстави для скасування окремих доказів, визначення їх недопустимими у кримінальному провадженні. Доведено, що на підставі диспозитивного методу сторони процесу мають право укласти угоду щодо визначення допустимості доказів вини, або невинуватості підозрюваного, обвинуваченого.

Підрозділ 1.4. "Організаційна та правова діяльність учасників кримінального провадження" розкриває функціональний підхід процесуальної діяльності кожного учасника кримінального провадження.

З'ясовано, що суд є гілкою державної влади, яка забезпечує виконання верховенства права, закону, справедливого, неупередженого, об'єктивного судового розгляду. Суддя під час судового розгляду повинен встановити зміст вчинення кримінального злочину на підставі отриманої інформації від учасників кримінального провадження. Правова діяльність учасників кримінального процесу законодавством України до кінця не визначена. Теоретичні та практичні дискусії встановлюють розподіл учасників на підставі їх функцій, правового статусу, відношення до предмету доказування. Інститут правового статусу встановив положення, які визначають розмежування функцій кримінального обвинувачення між учасниками; обвинувачення, захисту та правосуддя; встановлення класифікації учасників, які здійснюють кримінальне провадження або приймають у ньому участь; аналізують його систему складових у взаємозв'язку, взаємної обумовленості та взаємозалежності.

Обґрунтовано статус учасників процесу підрозділити на групи. Перша, включає сторону обвинувачення. Друга - сторону захисту Третя передбачає учасників процесу як носіїв прав, обов'язків і гарантій. Четверта є інші учасники кримінального провадження.

Доведено, що суддя, колегіальний суд виступають від імені держави, здійснюють судовий розгляд кримінального провадження, виконують функцію правосуддя. Запропоновано збільшити прозорість судової системи, а також сприяти оптимізації судоустрою, забезпечити єдність судової практики в Україні. Забезпечити відповідності норм чинного законодавства міжнародним стандартам у галузі прав людини, запровадити механізм оскарження процесуальних рішень слідчого, прокурора до слідчого судді та оскарження процесуальних рішень судді на стадії судового розгляду.

Розділ 2 Організація судового процесу доказування складається з двох підрозділів.

Підрозділ 2.1. "Процесуальний статус та повноваження слідчого" розкриває законодавче регулювання процесуальних повноважень слідчого. Процесуальні повноваження слідчого включають встановлення предмету доказування на підставі отриманої інформації, яка вказує на вину підозрюваного. Основа пізнавальної діяльності слідчого є збирання доказів під час проведення процесуальних, слідчих розшукових дій. Він повинен процесуального закріпити інформацію після її оцінки у формі протоколу. Процесуальна діяльність слідчого у кримінальному провадженні визначена як сторони обвинувачення. Слідчий збирає факти обвинувачення тому предмет доказування стадії досудового розслідування, в окремих випадках, обмежує процесуальні дії сторони захисту. Сформульовано теоретичні положення оскарження процесуальних повноважень слідчого до прокурора, слідчого судді у разі не правовірної дії або бездіяльності проведення слідчих розшукових дій.

Доведено, що предмет доказування стадії досудового розслідування та його межі встановлюється за кваліфікацією кримінального законодавства. На підставі практики проаналізована процедура проведення слідчих розшукових дій та визначені їх види, а саме за сукупністю прийомів їх проведення; засобів збирання, пізнання та оцінки; застосування спеціальних прийомів, методів, фіксації результатів проведення. Перший вид пов'язаний з встановленням обставин вчинення кримінального правопорушення. Друга конструкція передбачає проведення окремих слідчих розшукових дій, які тимчасово обмежують процесуальні права, обов'язки та свободи учасників кримінального провадження, на підставі ухвали слідчого судді.

Підрозділ 2.2. "Прокурорський нагляд під час досудового провадження" розкриває зміст прокурорського нагляду у формі процесуального керівництва під час досудового розслідування.

Досліджено види прокурорської діяльності. Перший вид включає до себе прокурорський нагляд за процесуальною діяльністю слідчого під час проведення слідчих розшукових дій, прийняття участі під час їх проведення. Другий – передбачає прокурорський нагляд за процесуальною діяльністю суду, підтримання публічного обвинувачення в суді, відмову від публічного обвинувачення. Третій є участь у розробці заходів попередження кримінальних правопорушень (злочинів).

Обґрунтовано форми прокурорської діяльності. Перша форма є процесуальна. Вона включає до себе забезпечення прав, свобод, обов'язків учасниками досудового розслідування таким чином щоб жодна особа не була піддана не обґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура. Друга форма є організаційна. Організаційну основу прокурорського нагляду складають накази Генерального прокурора України.

Розкрити контролюючі функції прокурора. Він повинен аналізувати та контролювати слідчі ситуації, передбачити необхідність додаткового проведення процесуальних дій. Контроль прокурора включає до себе механізм прийняття, перевірки та накладення резолюції на рішення слідчого.

Розділ 3 Організаційні елементи процесуальної діяльності суду складається з двох підрозділів.

Підрозділ 3.1. "Організаційні положення надання ухвали слідчим суддею під час встановлення обставин кримінального правопорушення" розкриває предмет доказування під час складання слідчим суддею ухвали про проведення слідчих розшукових дій, які тимчасово обмежують процесуальні права, гарантії та законні інтереси учасників кримінального процесу.

Визначено, що слідчий суддя не повинен виконувати функції традиційного французького *juge d'instruction* (відповідального за здійснення нагляду та керівництва досудовим кримінальним провадженням). Завдання слідчого

судді є оцінка процесуальних заходів у разі порушення прав, свобод та інтересів підозрюваного або інших учасників процесу.

Доведено, що закон встановив повноваження слідчого судді у разі застосування заходів забезпечення кримінального провадження; запобіжних заходів, проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Друга конструкція участі слідчого судді на стадії досудового провадження є розгляд скарги на протиправні дії або бездіяльність слідчого, прокурора. Сутність введення у кримінальний процес статусу слідчого судді визначено необхідністю розширення компетенції суду, вирішення правових конфліктів між стороною обвинувачення та захисту. Друге положення є забезпечення гарантій прав, свобод учасників кримінального провадження. Доведено, що загальні положення участі слідчого судді на стадії досудового розслідування повинні включати наступні елементи, зокрема правове регулювання публічних та приватних інтересів судового захисту прав і свобод учасників кримінального провадження. Розв'язання матеріальних положень чинного закону та проведення процесуальної процедури, що пов'язана з організаційними положеннями судового розгляду. Визначення елементів спрощеного судового розгляду з метою підвищення оперативності досудового та судового провадження.

Підрозділ 3.2. "Організація судового розгляду та визначення вини обвинуваченого" визначає предмет доказування судового розгляду. Доведено, що предмет доказування на підставі пізнання обставин кримінального правопорушення під час судового розгляду відрізняється від предмету доказування стадії досудового розслідування. Сформульовано положення, що включає визначення доказів, що встановлені на стадії досудового та судового провадження на підставі закону. Друга концепція передбачає встановлення доказів на стадії досудового розслідування на підставі ухвали слідчого судді. Третій аспект є судовий розгляд та визначення сторонами кримінального провадження допустимості доказів. Сторона обвинувачення має право відмовитися від окремих елементів обвинувачення та визначити, що докази були отримані з порушенням чинного законодавства.

Сформульовано положення, згідно з яким суддя повинен створити умови судового розгляду, за яких кожному учаснику судового процесу гарантується рівність у реалізації наданих процесуальних прав. Сутність даних умов полягає у неупередженому ставленні судді та забезпечення умов, щоб погрози, залякування з боку сторони процесу, або присутніх під час судового розгляду не заважали учасникам судового засідання законно реалізувати свої процесуальні права.

Упорядковані підходи та наукові позиції щодо визначення мети судового розгляду, а саме вона включає до себе встановлення вини обвинуваченого на підставі сукупності судових доказів, які перевірені колегіальним судом, суддею. Суддя на стадії судового розгляду встановлює дві взаємопов'язані конструкції. Він повинен визначити обвинувачення у повному обсягу так/або

окремі епізоди вчинення кримінального правопорушення, що знайшли своє підтвердження на підставі доказів обвинувачення. Другий момент є прийняти процесуального рішення щодо виключення окремих доказів обвинувачення, які вказані у обвинувальному акті та прийняття рішення на підставі судових доказів, що встановлені під час судового розгляду.

ВИСНОВКИ

У авторефераті дисертації на підставі проведеного наукового дослідження вирішені поставлені завдання щодо обґрунтування теоретика правових положень теорії кримінального права, процесу, судоустрою організаційної діяльності судді, колегіального суду під час визначення інформаційно – змістовного процесу доказування обставин кримінального правопорушення. В роботі сформульовано теоретичні положення, що спрямовані на удосконалення законодавчої діяльності, теоретичних положень та практики реалізації організаційної, правової, процесуальної діяльності суду на стадіях процесу.

Основні наукові положення роботи полягають у наступному.

1. Встановлено, що знання є єдністю почуття та раціонального пізнання дійсності. Основа пізнання є практичне знання. Обґрунтовано, що методикою пізнання є пошук об'єктивної істини. Визначено, що джерело доказів у кримінальному провадженні є показання учасників кримінального провадження. Однак, чинне законодавство має неточне визначення джерела доказів, оскільки показання учасників процесу будуть мати ознаки джерела тільки на підставі пізнання обставин кримінального правопорушення. Кожен учасник на підставі свого пізнання оцінює обставини кримінального правопорушення індивідуально. Тому слідчий, прокурор під час встановлення предмету доказування стадії досудового розслідування повинен оцінити інформацію, яка відходить від учасника процесу та закріпити її процесуально, суддя повинен розглянути надану інформацію та прийняти процесуальне рішення.

2. Доведено, що докази пов'язані між собою. Окремий факт не може бути або обвинувальним, або виправдувальним. Сторона обвинувачення повинна процесуально закріпити процесуально факти та визначити, які з них відносяться до предмету доказування на стадії досудового розслідування та надати на судовий розгляд. Запропоновано визначення процесуальних положень отримання та фіксації інформації, яка включає до себе дві основні концепції. Отримана інформація має елементи теоретичного моделювання, які на підставі пізнання визначають обставини кримінального правопорушення. Пізнавальна діяльність слідчого в даному разі включає аналіз інформації оперативних підрозділів, які тактично є значимими для процесу доказування та отримання необхідних доказів, для складання повідомлення про підозру.

Пізнавальна діяльність суду не пов'язана результатами досудового розслідування. Суддя під час судового розгляду на підставі внутрішнього переконання визначає судовий предмет доказування та встановлює обставини кримінального правопорушення на підставі судових доказів. Тільки суддя має процесуальні права визнати обвинуваченого винним у вчиненні кримінального правопорушення та оголосити вирок.

3. Теоретичний підхід визначає методи та методологічне забезпечення процесу пізнання. Фундаментальні, загальнотеоретичні концепції визначають методи пізнання, які зберігають власну самостійність, разом з тим виступають як загальні філософські закони або категорії висвітлюючи загальні, приватні методи у конкретних обставинах. Другий елемент методології є стадійність пізнання. Метод пізнання включає до себе процедуру, процесуальні засоби збирання, дослідження та оцінку доказів протягом досудового розслідування та судового розгляду кримінального провадження. Доведено, що організаційна діяльність суду під час встановлення предмету інформаційна змістовного доказування будується на підставі внутрішнього переконання судді про встановлення обставин кримінального правопорушення на підставі предмету доказування

4. Обґрунтовано, що кожний учасник кримінального провадження виконує функцію, яка визначена чинним законодавством. Встановлено, що закон не визначає функціонального розподілу учасників кримінального провадження. Розподіл встановлено за участю сторін, його учасників залежно від правових інтересів. Інститут правового статусу встановив положення, які визначають розмежування функцій кримінального обвинувачення між учасниками; обвинувачення, захисту та правосуддя; встановлення класифікації учасників, які здійснюють кримінальне провадження або приймають у ньому участь; аналізують його систему складових у взаємозв'язку, взаємної обумовленості та взаємозалежності. Статус учасників процесу підрозділяється на групи. Перша, включає сторону обвинувачення. Друга, сторону захисту Третя передбачає учасників процесу як носіїв прав, обов'язків і гарантій. Четверта є учасники кримінального провадження. Суддя, колегіальний суд здійснюють судовий розгляд кримінального провадження. Суд є гілкою державної влади та забезпечує виконання законності, справедливості судового розгляду, встановлення обставин кримінального правопорушення та проголошення вироку.

5. Визначено, що процесуальні повноваження слідчого включають встановлення предмету доказування на підставі отриманої інформації, яка вказує на вину підозрюваного. Основа пізнавальної діяльності слідчого є збирання доказів під час проведення процесуальних, слідчих розшукових дій. Процесуальна діяльність слідчого у кримінальному провадженні визначена як сторони обвинувачення. Доведено, що предмет доказування стадії досудового розслідування та його межі встановлюється за кваліфікацією кримінального законодавства. На підставі практики проаналізована процедура проведення

слідчих розшукових дій та визначені їх види, а саме за сукупністю прийомів їх проведення; засобів збирання, пізнання та оцінки; застосування спеціальних прийомів, методів, фіксації результатів проведення. Перший вид пов'язаний з встановленням обставин вчинення кримінального правопорушення. Друга конструкція передбачає проведення окремих слідчих розшукових дій, які тимчасово обмежують процесуальні права, обов'язки та свободи учасників кримінального провадження, на підставі ухвали слідчого судді.

6. Досліджено види прокурорської діяльності. Перший вид включає до себе прокурорський нагляд за процесуальною діяльністю слідчого під час проведення слідчих розшукових дій, прийняття участі під час їх проведення. Другий – передбачає прокурорський нагляд за процесуальною діяльністю суду, підтримання публічного обвинувачення в суді, відмову від публічного обвинувачення. Третій є участь у розробці заходів попередження кримінальних правопорушень (злочинів). Обґрунтовано форми прокурорської діяльності. Перша форма є процесуальна. Вона включає до себе забезпечення прав, свобод, обов'язків учасниками досудового розслідування таким чином щоб жодна особа не була піддана не обґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура. Друга форма є організаційна. Організаційну основу прокурорського нагляду складають накази Генерального прокурора України. Розкрити контролюючі функції прокурора. Він повинен аналізувати та контролювати слідчі ситуації, передбачити необхідність додаткового проведення процесуальних дій. Контроль прокурора включає до себе механізм прийняття, перевірки та накладення резолюції на рішення слідчого.

7. Упорядковані наукові та практичні підходи, щодо повноваження слідчого судді у разі застосування заходів забезпечення кримінального провадження; запобіжних заходів, проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Надана конструкція участі слідчого судді на стадії досудового провадження, а саме розгляд скарги на протиправні дії або бездіяльність слідчого, прокурора. Сутність введення у кримінальний процес статусу слідчого судді визначено необхідністю розширення компетенції суду за допомогою його права вирішення правових конфліктів між стороною обвинувачення та захисту. Визначено положення забезпечення судового контролю за проведенням досудового розслідування слідчим суддею. Проаналізовані гарантії прав, свобод учасників кримінального провадження. Доведено, що загальні положення участі слідчого судді на стадії досудового розслідування повинні включати наступні елементи, зокрема правове регулювання публічних та приватних інтересів судового захисту прав і свобод учасників кримінального провадження. Розв'язання матеріальних положень чинного закону та проведення процесуальної процедури, що пов'язана з організаційними положеннями судового розгляду. Запропоновано елементи

спрощеного судового розгляду з метою підвищення оперативності досудового та судового провадження.

8. Сформульовано положення, що включає визначення доказів, що встановлені на стадії досудового та судового провадження на підставі закону. Друга концепція передбачає встановлення доказів на стадії досудового розслідування на підставі ухвали слідчого судді. Третій аспект є судовий розгляд та визначення сторонами кримінального провадження допустимості доказів. Сторона обвинувачення має право відмовитися від окремих елементів обвинувачення та визначити, що докази були отримані з порушенням чинного законодавства. Упорядковані підходи та наукові позиції щодо визначення мети судового розгляду, а саме вона включає до себе встановлення вини обвинуваченого на підставі сукупності судових доказів, які перевірені колегіальним судом, суддею. Суддя на стадії судового розгляду встановлює дві взаємопов'язані конструкції. Він повинен визначити обвинувачення у повному обсягу та/або окремі епізоди вчинення кримінального правопорушення, що знайшли своє підтвердження на підставі доказів обвинувачення. Другий момент є прийняти процесуального рішення щодо виключення окремих доказів обвинувачення, які вказані у обвинувальному акті та прийняття рішення на підставі судових доказів, що встановлені під час судового розгляду.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Наукові праці, в яких опубліковано основні наукові результати дисертації

1. Корецький О.П. Процесуальні засоби отримання та фіксації інформації у процесі доказування. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Право»*. 2018. № 25, 2. С.199-202.
2. Корецький О.П., Корецька В.В. Процесуальні повноваження слідчого судді. *Наше право* 2020. № 2. С. 81- 88.
3. Корецький О.П. Функціональний підхід щодо статусу учасників кримінального процесу. *Право UA*. 2020. №. 2. С. 77-84.
4. Корецький О.П. Методологічний підхід до теорії пізнання у кримінальному процесі. *Юридичний вісник Прикарпаття*. 2020. № 3. С. 76-83.
5. Корецький О.П. Захисник у забезпеченні прав учасників кримінального провадження. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права*. 2020. № 25. С. 78-85.
6. Корецький О.П., Корецька В.В. Предмет інформаційно змістовного доказування. *Acta Moraviae. Чехія*. 2020, № 1. С. 73-80.

Опубліковані праці апробаційного характеру

7. Корецький О.П. Спеціальні вимоги до суддів вищих спеціалізованих судів. *Міжнародна науково-практична конференція. Актуальні проблеми науки і практики*: Львів, 11 грудня 2017. Львів: ПВНЗ «Львівський університет бізнесу та права», 2017. URL: <http://lubp.com.ua/apsp-2017-bedratyi-y/>

8. Корецький О.П. Конституційно-правовий статус Вищого суду з питань інтелектуальної власності. *Міжнародна науково-практична конференція. Актуальні проблеми сучасності*: Львів, 23–24. травня 2019. Львів: ПВНЗ «Львівський університет бізнесу та права», 2019. URL: <http://lubp.com.ua/aps-2019-bedratyi-y/>

9. Корецький О.П. Загальна характеристика інформаційно – змістовного процесу доказування. *Міжнародна науково-практична конференція “Актуальні питання правової теорії та юридичної практики”* 7-8 серпня 2020. Одеса. 2020. С. 71-74.

10. Корецький О.П. Процесуальні засоби отримання та фіксації інформації у процесі доказування. *Міжнародна науково-практична конференція. Сучасні правові системи світу: тенденції та фактори розвитку*. Запоріжжя, 21-22 серпня 2020. Запоріжжя. 2020. С. 44-46.

11. Корецький О.П. Вільні докази у процесі доказування. “*Розвиток державності та права в Україні: реалії та перспективи*” Львів. 18–19 вересня 2020 р. Львів. 2020. С. 37-41

АНОТАЦІЯ

Корецький О. П. Організаційна діяльність суду під час встановлення предмету інформаційно – змістовного доказування. - Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.10 – судоустрій; прокуратура та адвокатура. Заклад вищої освіти «Львівський університет бізнесу та права». Львів. 2020.

Дисертаційна робота за результатами проведеного наукового дослідження вирішила поставлені завдання щодо обґрунтування теоретика правових положень загальних та спеціальних теорій кримінального процесу, визначення інформаційно – змістовного процесу доказів та доказування обставин кримінального правопорушення, процесуального статусу сторін, учасників кримінального провадження. Метою дослідження є науковий розгляд організаційної, правової, процесуальної діяльності судді, колегіального суду під час судового розгляду інформаційно – змістовного доказування, застосування елементів пізнання, логіки, філософії, життєвої практики під час встановлення обставин кримінального правопорушення.

Об'єктом дослідження є правові відносини, що виникають під час організаційної, правової, процесуальної діяльності суду та механізму реалізації інформаційно – змістовного доказування обставин кримінального правопорушення. Предметом дослідження є організаційна діяльність суду під час встановлення предмету інформаційно – змістовного доказування.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що дисертація є комплексним науковим дослідженням аналізу теоретичних положень організаційної, правової, процесуальної діяльності суду під час встановлення предмету інформаційно – змістовного доказування, визначення інформаційно змістовного процесу доказування обставин кримінального правопорушення.

Практичне значення полягає в тому, що викладені в дисертації висновки й пропозиції можуть бути використані у законотворчій діяльності – під час прийняття змін, доповнень до чинного законодавства України, у процесі практичної діяльності правоохоронних органів у разі встановлення інформації та її закріплення як доказів та механізму реалізації, у навчально-методичній роботі – для підготовки навчальних посібників, методичних розробок та безпосередньо в навчальному процесі.

У висновках дисертації розкрито теоретичні підходи загальних, спеціальних та приватних методів процесу пізнання. Метод пізнання включає до себе процедуру, процесуальні засоби збирання, дослідження та оцінку доказів протягом досудового розслідування та судового розгляду кримінального провадження. Доведено, що інститут правового статусу встановив положення, які визначають розмежування функцій кримінального обвинувачення між учасниками; обвинувачення, захисту та правосуддя; встановлення класифікації учасників, які здійснюють кримінальне провадження або приймають у ньому участь; аналізують його систему складових у взаємозв'язку, взаємної обумовленості та взаємозалежності.

В роботі сформульовано практичні рекомендації щодо подальшого удосконалення чинного законодавства, приведення його до єдиного змісту між теорією та практикою.

Ключові слова: слідчий, прокурор, слідчий суддя, суддя, дізнавач, метод, пізнання, досудове розслідування, судове провадження, ухвала, процесуальне рішення, вирок.

ANNOTATION

Koretsky O. P. Organizational activity of the court during the installation of the subject of information substantial proof. - *Qualifying scientific work on the rights of the manuscript.*

The dissertation on competition of a scientific degree of the candidate of legal sciences on a speciality 12.00.10 - judicial system; prosecution and advocacy. - Institution of Higher Education "Lviv University of Business and Law", Lviv, 2020.

The dissertation based on the results of the research solved the tasks of substantiating the theorist of legal provisions of general and special theories of criminal procedure, determining the information content of the evidence and proving the circumstances of a criminal offence, the procedural status of the parties, participants in criminal proceedings. The purpose of the study is a scientific review of organizational, legal, procedural activities of a judge, collegial court during the trial of informational evidence, the use of elements of knowledge, logic, philosophy, life practice in establishing the circumstances of a criminal offence.

The object of research is the legal relations that arise during the organizational, legal, procedural activities of the court and the mechanism of implementation of informative evidence of the circumstances of a criminal offence. The subject of the study is the organizational activities of the court in establishing the subject of informational evidence.

The scientific novelty of the results is that the dissertation is a comprehensive scientific study of the analysis of theoretical provisions of organizational, legal, procedural activities of the court in establishing the subject of informational evidence, determining the informational process of proving the circumstances of a criminal offence.

The practical significance lies in the fact that the conclusions and proposals presented in the dissertation can be used in legislative activity - during the adoption of changes, additions to current legislation of Ukraine, in the practical activities of law enforcement agencies in case of establishing information and consolidating it as evidence and implementation mechanism. in educational and methodical work - for the preparation of textbooks, methodological developments and directly in the educational process.

The conclusions of the dissertation reveal the theoretical approaches of general, special and private methods of the cognition process. The method of cognition includes the procedure, procedural means of collecting, examining and evaluating evidence during the pre-trial investigation and trial of criminal proceedings. It is proved that the institute of legal status has established provisions that determine the delimitation of the functions of criminal prosecution between the participants; prosecution, defence and justice; establishing the classification of participants who carry out criminal proceedings or take part in it; analyse its system of components in the relationship, interdependence and interdependence.

The paper formulates practical recommendations for further improvement of current legislation, bringing it to a single content between theory and practice.

Key words: investigator, prosecutor, investigating judge, judge, coroner, method, cognition, pre-trial investigation, court proceedings, decision, procedural decision, sentence.

Підписано до друку 02.11.20
Формат 60x84/16. Папір офсетний.
Друк на різнографі. Зам. №02/11-1
Ум. друк. арк. 0,9
Наклад 100 прим.

Видавництво “Галич-Прес”
Видавець ФОП Король І.В.
м. Львів, вул. Гнатюка, 17
Ел. пошта: lvivprint@ukr.net. Тел. 096-59-88-924
Свідоцтво ДК №5353 від 24.05.2017 р.